

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the RCK Emor 5786

In memory of Lina bat Yaakov Pinchas, mother of Aubrey & Julian Nathan
and Shoshana Devorah bat Yechezkel Halevi Jacobson

Shabbat Times

19:01

END 20:01

Issue: 133

A major portion of our parsha deals with the festivals of the calendar year. Immediately after the Torah describes the festival of Pesach, it instructs us, after we come into the land of Israel, to harvest an omer's worth of grain as the first harvest of the new crop of the year. This omer of grain was brought to the Kohen, together with a lamb offering and a mincha offering. The Torah forbids us to eat any new grain that grew after last year's omer, until this year's omer is brought.

The Torah then instructs us to count 49 days starting from the day that the omer was to be brought, which our tradition tells us is the 16th of Nissan. For 49 days we count until we reach the 50th day at which time we must bring a mincha chadashah, a new grain offering, to Hashem.

Rashi explains that the phrase "mincha chadashah" is called so, because it is the first offering that is brought from the new grain of the present year. This of course begs the question, we just learned a few verses before that it was the omer offering that was from the first harvest of grain. Why is the Torah calling the flour offering of Shavuot a new offering?

Rashi answers that the bread offering of Shavuot was from the first harvest of wheat of the new year, whereas the omer offering was from the first harvest of barley. So we actually have "two firsts." The first of the barley was brought on the 16th of Nissan and the first of the wheat was brought 50 days later on Shavuot.

In truth, the Torah does not refer to the Shavuot offering as being first. The Torah describes it as being "new." The omer offering is referred to in the Torah as the first.

Why does the Torah refer to the wheat offering of Shavuot with the word "chadashah", new, but refers to the barley offering of the Omer as "reishit", first?

Although both words, reishit and chadashah, imply firsts, the word

chadashah, implies new and improved. We pray that when mashiach comes we will sing a shira chadashah, a new song. "New" implies an improved state, a utopian state, a perfect state. The word reishit, first, implies the opposite. It implies the start of a journey, the start of a process. This is why the omer is reishit and the mincha of Shavuot is chadashah.

Pesach and Shavuot are connected by a 49 day process of growth. The first day of Pesach represents our physical emancipation, when we were physically freed from bondage. Only the next day, on the 16th of Nissan, did we begin our spiritual journey toward Mt. Sinai in order to receive the Torah. On the first day of the 49 day process, we were reishit, we were first, we had just begun. To illustrate this, the Torah requires the omer be made of barley, a food more suitable for animals than humans. We bring barley to show that although we are physically free, we are still on the lowest rung of the spiritual ladder, closer to animals than human beings. But we remind ourselves that it is just reishit, it is just the beginning. We do not disparage and get discouraged by our shortcomings and failings, for it isn't how we start but rather how we finish! Our eyes are continuously focused on the end goal, to become G-dly, spiritually lofty human beings. After working on ourselves for 49 days, each day climbing a bit higher on our spiritual ladders, we are new people! We are not the same people who, a mere 49 days ago, were represented by barley, by animal fodder. We are human beings who are now able to bring a new mincha of wheat, of human bread!

The mitzvah of counting the omer each year affords us the opportunity to start anew and to rebuild ourselves into a new and improved version.

Not only were our ancestors liberated from their limitations in Egypt, we too can liberate ourselves and reconnect with Hashem to the point that we can relive the Sinai experience in a few weeks time!

Point for Growth | The Secret of Long Term Success

How many times have you decided you're making a change? In Torah, in health, in parnassah, in your family. First week strong. Second week a little less. Third week barely exists. Not because you didn't want it enough. Because you built on inspiration instead of a system.

Inspiration is a feeling. Feelings go up and down. A person who runs on inspiration stops exactly when it matters most to keep going. But a person with a system gets up and does it. Not because he feels like it. Because that's what he does. Daf Yomi is a system. There is a maggid shiur, there is a group, one daf a day, every day, there is accountability. After one year you are a person who learns Daf Yomi. After five years you cannot imagine the day without it. The system builds the identity.

Weekly Challenge: Don't wait until you feel ready. Join a system that is already built. Join us for Daf Yomi or any of our Kollel shiurim and become part of a system that produces real growth. In Torah and in life.

Ben Goldstein, RCK Manager

SIYUM MASECHET MENACHOT

This Shabbat | Parshas Emor
Seudah Shlishit at KBA
Join us for a rich and inspiring seudah!

SHABBAT, 2 MAY, 2026 | 6:40 PM - MINCHA

KBA
Rabbi Dovid Horwitz

Tel chai 4

DAF MESECHES CHULLIN YOMI

RABBI DOVID HORWITZ

18:20 > Sun - Thurs
20:15 > Thursday

20:00 > Maariv

45 MINUTES BEFORE MINCHA Shabbos

KBA
Tel hai 6, Raanana

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Praying for a full recovery for Yehuda ben Ora Yocheved
and Micha ben Nechama

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the RCK Acharei Emor 5786

Shabbat Times

19:01

20:01

Issue: 133

Ask the Rabbi

Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel

Q: My brother is getting married Monday night, Leil Lag BaOmer. When can he get a haircut, and what about the rest of the family?

A: Ashkenazim get married on Leil Lag BaOmer because the aveilus ends on Lag BaOmer, and for weddings we rely on "miktzat hayom k'kulo" already at night. So the chuppah, music, and dancing are all done after sunset. For haircuts, however, the general minhag is to wait until the morning of Lag BaOmer, since "miktzat hayom" is mainly said in the daytime.

But a chatan is different. Just like a baal brit may take a haircut during Sefirah, a chatan may prepare for his wedding. The accepted psak is that from Mincha ketana on the day before the chuppah, he may get a haircut and shave.

For family: Parents and grandparents may do the same as the chatan from Mincha ketana, since it is their personal Yom Tov.

Brothers and close relatives may take a haircut after sunset, relying on the opinions that allow it at night.

Friends do not have a heter and should wait until Tuesday morning like everyone else.

All this is for Ashkenazim. For Sephardim, haircuts are only permitted from the 34th day of the Omer, meaning Wednesday morning.

Q: Can weddings be held after Lag BaOmer?

A: Sephardim do hold weddings as usual, since the aveilus has ended.

Most Ashkenazim do not, for two reasons:

Some continue aveilus from Rosh Chodesh Iyar until just before Shavuot.

Also, these days mark the זמן of the Crusades, so even after the aveilus of Rabbi Akiva's talmidim, the minhag developed not to hold weddings.

The Battle Over "The Day After"

Rabbi Moshe Ariel Margi

Every year, when we count "today is one day of the Omer," we are not just doing a mitzvah, we are choosing a side in an old battle.

The Gemara in Menachot describes how the Omer harvest was done with unusual publicity. People would gather, and everything was asked and answered out loud three times, just to remove the false view of the Tzedukim.

The argument was when to begin counting. From the day after Shabbos, or from the day after the first day of Pesach. But this was not really about the date. It was about the meaning.

The Chatam Sofer explains that the Tzedukim were not fighting over when we count, but why we count. For them, Pesach is freedom. We left Mitzrayim, we became a nation, that is the end. Shavuot is nice, Torah is important, but there is no real connection.

Chazal saw this as a question of identity. They made it clear that the count begins right after Pesach. No break. No separation. Pesach leads to Shavuot. Without Torah, the story of Pesach is incomplete. "והוצאתי וגאלתי ולקחתי" is one process.

Without "ולקחתי אתכם לי לעם" you have not reached the goal. But then a question comes up. The Torah says "when you come into the land and you harvest." If this connection is so essential, why did Klal Yisrael not count the Omer in the midbar?

Rav Samson Raphael Hirsch explains that in the desert they did not live independent lives. No land, no harvest, no economy. Everything came directly from Hashem. In such a reality, there is nothing to forget. It is obvious that freedom is not the goal.

But when we enter Eretz Yisrael, everything changes. There is land, success, independence. Now Pesach can become just a national freedom story. A person can think, "we are strong, we made it."

That is why the Torah stops you right there. When you are standing in your field, holding your success, you might say, "if Hashem took us out but did not give us the Torah, that would be enough."

So the Torah tells you, take the first of your harvest, bring it to the Beis HaMikdash, and start counting. Day after day. To remind yourself that freedom is not the destination, it is the path.

Because in the end, the question is not if we left Mitzrayim, but where we are going from there.

Shabbat Shalom

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
 פרשת אמור התשפ"ו

זמני השבת

19:01

20:01

Issue: 133

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א לשאלות 0584810910

שאלה: אחי מתחתן ביום שני בערב ליל ל"ג בעומר, ממתי מותר לו להסתפר

לכבוד החתונה? ומתי שאר קרובי המשפחה?

תשובה: בני ספרד עורכים חתונות כרגיל בימים אלו, מאחר ימי האבלות על תלמידי רבי עקיבא כבר כלו ותמו.

תשובה: בני אשכנז נהגו להתחתן בליל ל"ג בעומר, מאחר ובל"ג בעומר פוסקים מנהגי האבלות (לדעת בני אשכנז היוצאים ביד רמ"א) ולעניין נישואין סומכים על השיטות שאומרים 'מקצת היום ככולו' כבר בלילה, וממילא עורכים את החופה לאחר השקיעה, כולל תזמורת וריקודים.

אולם מרבית בני אשכנז לא נוהגים לעשות חתונות בימים אלו (עד סמוך לחג השבועות) בגלל ב' סיבות:

אולם לעניין תספורת המנהג הוא באופן כללי לחכות לל"ג בעומר בבוקר (יום שלישי בבוקר) מאחר ועיקר ההלכה שאומרים 'מקצת היום ככולו' רק בבוקר. אולם ברור שמותר לחתן להסתפר לכבוד חתונתו, כמו בעל ברית שמותר לו להסתפר בימי ספירת העומר אלא שיש לברר ממתי מותר לו להסתפר ולהתגלח לכבוד החתונה.

(א) יש מבני אשכנז שנוהגים את ימי האבלות על פטירת תלמידי רבי עקיבא מר"ח אייר עד ג' ימי הגבלה (סמוך לחג השבועות).

ושמעתי מורים בזה שהחל מזמן 'מנחה קטנה' של יום רביעי, שאז הוא כבר סמוך ונראה ליום חתונתו - יום שמחת ליבו -, מותר לו להסתפר ולהתגלח לכבוד החתונה.

(ב) בגלל שבימים אלו היו את הפרעות הקשות של שנת ד' אלפים תתנ"ו, הידועות בשם 'מסע הצלב הראשון' ולכן על אף שימי האבל על תלמידי רבי עקיבא כבר תמו, מכל מקום נהגו לא לערוך חתונות עקב אותן פרעות קשות שהיו בימים אלו.

אלא שיש לברר מה דינם של שאר קרובי המשפחה, האם גם להם מותר להסתפר לכבוד החתונה ואם כן, ממתי.

בגלל שבימים אלו היו את הפרעות הקשות של שנת ד' אלפים תתנ"ו, הידועות בשם 'מסע הצלב הראשון' ולכן על אף שימי האבל על תלמידי רבי עקיבא כבר תמו, מכל מקום נהגו לא לערוך חתונות עקב אותן פרעות קשות שהיו בימים אלו.

ושמעתי בזה מהגרש"א שטרן שליט"א שלהורים ולסבים יש להתיר כמו לחתן, כלומר מזמן 'מנחה קטנה' שהרי זה כיום טוב עבורם - יום היכנס בנם / ביתם לחופה.

בגלל שבימים אלו היו את הפרעות הקשות של שנת ד' אלפים תתנ"ו, הידועות בשם 'מסע הצלב הראשון' ולכן על אף שימי האבל על תלמידי רבי עקיבא כבר תמו, מכל מקום נהגו לא לערוך חתונות עקב אותן פרעות קשות שהיו בימים אלו.

אך לאחים ולגיסים יש להתיר רק לאחר השקיעה, לסמוך על השיטות שאומרים 'מקצת היום ככולו' כבר בלילה.

בגלל שבימים אלו היו את הפרעות הקשות של שנת ד' אלפים תתנ"ו, הידועות בשם 'מסע הצלב הראשון' ולכן על אף שימי האבל על תלמידי רבי עקיבא כבר תמו, מכל מקום נהגו לא לערוך חתונות עקב אותן פרעות קשות שהיו בימים אלו.

אך לחברים של החתן אין היתר בזה, וצריכים הם להמתין כמו כולם ליום שלישי בבוקר.

בגלל שבימים אלו היו את הפרעות הקשות של שנת ד' אלפים תתנ"ו, הידועות בשם 'מסע הצלב הראשון' ולכן על אף שימי האבל על תלמידי רבי עקיבא כבר תמו, מכל מקום נהגו לא לערוך חתונות עקב אותן פרעות קשות שהיו בימים אלו.

(וכל זה לבני אשכנז, אך לבני ספרד היתר התספורת הוא רק בל"ד לעומר - יום רביעי בבוקר).

בגלל שבימים אלו היו את הפרעות הקשות של שנת ד' אלפים תתנ"ו, הידועות בשם 'מסע הצלב הראשון' ולכן על אף שימי האבל על תלמידי רבי עקיבא כבר תמו, מכל מקום נהגו לא לערוך חתונות עקב אותן פרעות קשות שהיו בימים אלו.

שיעור
 מפי ראש הכולל הרב צבי ליכט שליט"א
כיצד מברכין
 גמרא ברכות פרק שישי
 8:45-9:30
 שלישי-רביעי
 אחוזה 198, רעננה 058 794 5168

אבל כאן עולה שאלה שלא מסתדרת: בפרשה כתוב: "כי תבואו אל הארץ... וקצרתם את קצירה". אבל אם החיבור בין פסח לשבועות כל כך יסודי, איך ייתכן שדווקא במדבר - לא ספרו ספירת העומר כלל?

עונה הרש"ר הירש: במדבר, עם ישראל לא חי חיי עצמאות. אין אדמה. אין קציר. אין כלכלה.

והקיום כולו תלוי בקב"ה. במציאות כזו - אין צורך לספור. כי אין מה לשכוח. מוקפים בענני כבוד, אוכלים מן מהשמים - וחיים עם ה', סביב המשכן. ברור מאילו שהחירות איננה מטרה בפני עצמה.

אבל כשנכנסים לארץ - הכול משתנה. הכול כבר פחות מובן מאילו. כי יש אדמה. ויש קציר. יש הצלחה. יש עצמאות. אז פסח עלול להפוך לחג של גאווה לאומית בלבד. החירות עלולה להצטמצם ל"חירות כאידאל".

ולכן התורה עוצרת אותך בדיוק שם: כשהאדם עומד בשדה, המגל ביד, וכל התבואה לשנה הקרובה מול עיניו, הוא בקלות יכול לחשוב: "אילו הוציאנו ממצרים ולא נתן לנו את התורה - דיינו".

ואז התורה אומרת: "כי תבואו אל הארץ... וקצרתם את קצירה" קח את הראשית של התבואה שלך, והעלה אותה לבית המקדש. ותתחיל לספור. יום אחרי יום. כדי להזכיר לעצמך: שהחירות שלך היא לא היעד - היא הדרך.

כי בסוף, השאלה היא לא אם יצאנו ממצרים - אלא לאן אנחנו מתכננים להגיע משם.

הקרב על ה"מסחרת"

הרב משה אריאל מרגי

בכל שנה, כשאנחנו עומדים במוצאי חג הפסח וסופרים "היום יום אחד לעומר", אנחנו לא רק מקיימים מצווה - אנחנו בוחרים צד בקרב עתיק יומין.

הגמרא במסכת מנחות מתארת שקצירת העומר בתקופת בית המקדש הייתה נעשית בפרסום חריג. כל תושבי האזור מתאספים, ובקול רם שואלים ועונים, שלוש פעמים, על המגל ועל הקופה - והכול כדי להוציא מלבם של הצדוקים. הוויכוח הוא מתי מתחילים לספור - ממחרת שבת חול המועד, או ממחרת יום טוב של פסח. לכאורה, עוד מחלוקת בין חז"ל לצדוקים, אבל למה דווקא בנושא הזה קידשו מלחמה?

עונה החתם סופר: שהצדוקים לא נאבקו על התאריך - הם נאבקו על הקשר. לא "מתי סופרים" - אלא "למה סופרים". מבחינתם, פסח הוא חג החירות. יצאנו מעבדות, נהיינו עם עצמאי. זהו. מה עוד צריך?

יש גם חג שבועות? יפה מאוד - חג מתן תורה.

אבל מה הקשר לפסח? אפשר לחגוג חירות. אפשר לחגוג תורה. אבל אין סיבה לחבר. חז"ל הבינו שזה לא יוכיח שולי - זו שאלה של זהות. ולכן הם הדגישו בכל דרך: הספירה מתחילה מיד אחרי פסח. אין הפסק. אין ניתוק. פסח מוביל לשבועות. בהכרח. ובלי שבועות - פסח הוא חצי סיפור. "הווצאתי... והצלת... וגאלתי... ולקחתי" - זה מהלך אחד. בלי "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים" - לא הגעת ליעד.